

תקצוב נדיב של מסגרות הפרדה תורם לאפליה לצדדים עם צרכים מיוחדים

מתאימה וاتفاق נוהה לה. לעיתים דומה שהממשל שלנו שוכח שאנונו מושלמי המשים האגויים בעולם ומתקבל השירור תיסים המכמעט יודרים בעולם. לא יתכן שדר האזיד או שרת חינוך, מניעים שאינם שורדים לשובת הפרט ואים מתבססים על חווות דעת מקצועיות, ירמסו ברגל גסה את כוتها של בית-

הנכה לחינוך שוויוני ומכבר. בג"ץ הקזה למשרד החינוך ארבע שנים לתקן את דרכיו בסוגיות אפליתם של ילדים עם צרכים מיוחדים במערכת החינוך. הוקמו ועדות ותתי-ועדות: הוגשו שאלות: נקבעו דוחות וاتفاق ניתנו פסיקות. אך דבר לא השתנה. גם עתה, כאשר יש חוק שלוב, מוצא משרד החינוך דרכים לעקוות אותו, אין מיישם את פסיקת בג"ץ הקורת בעניין זה וטוען כי אין לו תקציבים.

מכינת הילדים שלנו, וכיוות הינו כיוות הינו כיוות מעוכבות חזות. אין זה מקום להעתוף באצטלה אידיאולוגית ולחקור מה מותר לבג"ץ ומה אסור לו. אילו היה לנו בית מחוקקים חזק, העומד מאחוריו החקיקה שלו ומשמעות מגנון פיקוח, לא היינו נזקקים לבג"ץ. אויל לנו אם העשה דה לגיטימציה למוסד האחרון במירון הדואג לכיוות אדם, לכבודו, לסובלנות, לשווון, וגם לכصف שמתלווה לעריכים אלה.

הסתמת היא הכרה בנסיבות ראות, והורים לילדים עם הסמות ראות, למגשי העתירה והראשונה לבג"ץ לפעוט שלובם של ילדי הסמות ראות במיעוט החינוך ופעילה קדרות ההקיפה לשולבו לדיום עם דבריהם מוחדים במערכת החינוך

שפירנס מבקר המרינה בנושה זה לפני שנה נשאר על המרת-

ישראל לא נהוגה שיטה שלטונית מתקדמת כמו זו שבארה"ב, שפיה כל כמה שנים מהחוק בודק מה קרה לחוקים שחוק: האם הורו המבצעת אכן מישמת אותן? האם האזרחים מושחו בחויזו של הפרט? בחוק-IDEA (האמריקאי) The Individuals with Disabilities Education Act (מ-1997), הנוגע לילדים עם מוגבלות ולבוגר-

מאת איליאל לדך

בישראל של שנות האלפיים רק 8% מהילדים בעלי זרכirs מיוחדים מושלבים במערכת החינוך הרגילה, לעומת 80% ואך יותר בכל העולם המערבי,

כל זאת מסיבות של תקציב. יש קשר ישיר בין הפניות ילדים בעלי מוגדים, מחוץ לקהילות המוגדים הבלתי-הטבעיים שלהם, ובין שיטת התקצוב הריכוזית והמחלקה שנוקט משרד החינוך בישראל כבר יותר מעשור. רוח' הסוכנות האירופית לחקר התיפוי תחומיות בחינוך המיחזור, שבאה לידיffect כל מדינות האיחוד האירופי, שיצא ב-99', מלמד על קשר אמיץ בין שיטות התקצוב במדינות השונות לבין שילובם של ילדים בעלי זרכirs מיוחדים במערכות החינוך, התעסוקה והקילה.

בישראל שיטת התקצוב היא שיזורת אפליה והפרדה, בעוזות מדיניות. תקציבית של האגף להינוך מיוחד במשרד החינוך, שמנה כ-50 רשות שאינה מקיימת את החוק. בישראל המצב שונה. אין דין ואין דין, והדין היחיד שניתן לפנות אליו הוא בג"ץ. אלא שגורמים שונים במשפט מנסים בעת להצד את צעריו. שלטון לא יכול רק ל佗 לאורה בדרישות, עליו גם לארגן לשרת את הארץ. בכור האדם וחירותו משמעם עביני שבתי תוכל ללמדו עם אהיה וחבריה בקהילה מגורייה בעלי שפהחת כואת או אחרית. בכור האדם והתקציבי ביד רמה ותאליך אוית שיעבור נובמבר 2002, אך אין מי שיאכוף את יישום על הרשות המבצעת. אין מי שיגן עליהם. תברי הכנסתם הם חסרי אונים במקרה הטוב, ובמקרה הרע אינם מותמצאים בפרטני הנושאים הקיימים רתים הללו. אפליו הרכ' הקשה

**רק 8% מהילדים בעלי
זכרים מיוחדים
בישראל מושלבים
במערכת החינוך
הרגילה, לעומת 80%
בכל העולם המערבי**

תיהם החינוכיות, נכללו אמצעי עניה כלפי רשות שאינה מקיימת את החוק. בישראל המצב שונה. אין דין ואין דין, והדין היחיד שניתן לפנות אליו הוא דואן, ילדים אוטיסטים, ילדים נכים פיסית ונכים בחושיהם. בישראל אכן נחקקו חוקים מתקדמים, כגון החוק לשווון הדוגמניות לאנשים עם מוגבי לויות (1998) והתיקון בחוק ההיינץ – פרק השילוב –

שבור נובמבר 2002, אך אין מי שיאכוף את יישום על הרשות המבצעת. אין מי שיגן עליהם. תברי הכנסתם הם חסרי אונים במקרה הטוב, ובמקרה הרע אינם מותמצאים בפרטני הנושאים הקיימים רתים הללו. אפליו הרכ' הקשה